

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. J.**, bývajúceho v T., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. D. M., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **A.**, T., za účasti vedľajšieho účastníka Sociálnej poisťovne, vo veci týkajúcej sa iba pobočky Trenčín, Jilemnického 3760, **o zaplatenie 16 729,74 Eur** s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14 C 41/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. novembra 2009 sp. zn. 4 Co 189/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 27. apríla 2009 č.k. 14 C 41/2006-112 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady škody v sume 504 000,-- Sk z titulu zistenej choroby z povolania (zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 15 násobku základného bodového ohodnotenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia - ďalej len vyhláška) a rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že choroba z povolania – exogénna chronická alveolitída, bola žalobcovi diagnostikovaná počas trvania pracovného pomeru u žalovaného. Žalovaný preto zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi touto chorobou z povolania a je teda nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že neboli splnené predpoklady uvedené v § 7 ods. 3 vyhlášky pre priznanie nároku nad stanovený limit, z ktorého dôvodu žalobu považoval v celom rozsahu za nedôvodnú. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 5. novembra 2009 sp. zn. 4 Co 189/2009 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že v danom prípade, vzhľadom na čas zistenia choroby z povolania (bola zistená 11.2.2004), je treba otázku vecnej pasívnej legitímácie posúdiť podľa ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len zákon č. 461/2003 Z.z.) a nie podľa Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2003. Zrušením ustanovenia § 198 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, odpadla totiž povinnosť zamestnávateľa poškodenému zamestnancovi zaplatiť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Túto náhradu je povinná za zamestnávateľa zamestnancovi poskytnúť v rozsahu jeho zodpovednosti za škodu Sociálna poisťovňa (§ 16 a 17 zákona č. 461/2003 Z.z.). Žalovaný ako zamestnávateľ nie je teda pasívne legitimovaný vystupovať v tomto konaní. Rozsudok okresného súdu považoval preto, hoci na základe iného právneho posúdenia, za vecne správny.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je, vzhľadom na rozdielnosť právnych názorov v porovnaní s jeho predchádzajúcim uznesením, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zmätočné. Trval na tom, že v tomto spore je správne žalovaný jeho bývalý zamestnávateľ. Namietal, že súdy nezistili dostatočne skutkový stav veci aj preto, lebo nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy, najmä neprizvali príslušného súdneho znalca a nevypočuli ako svedkov ošetrojúcich lekárov. Vytýkal odvolaciemu súdu, že nepovažoval za účastníka konania na žalovanej strane aj Sociálnu poisťovňu, hoci táto sa označila v podaní z 25. októbra 2007 za odporcu. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že rozsudok okresného súdu a rovnako aj odvolacieho súdu, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalovaný, ako aj vedľajší účastník vystupujúci na jeho strane navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel

k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovoláním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 28. februára 2010.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

K tvrdeniu žalobcu o zmätočnosti rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na rozdielnosť právnych názorov v porovnaní s jeho predchádzajúcim zrušujúcim uznesením

treba uviesť, že odvolací súd v prípade odvolania žalobcu proti uzneseniu okresného súdu z 24. marca 2006 skúmal len to, či je splnená jedna z podmienok konania, za ktorých súd môže konať vo veci (§ 103 O.s.p.). V tomto rozhodnutí sa vôbec nezaoberal otázkou, kto je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti tvrdenej v žalobe, t.j., či v žalobe označený žalovaný je v konaní vecne legitimovaný. Tvrdenie žalobcu v tomto smere vznesené je preto nenáležité.

Pokiaľ dovolateľ namietal prípadné odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov treba uviesť, že nevykonanie všetkých účastníkom navrhnutých dôkazov nie je odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná.

Ani výčitka žalobcu, že odvolací súd mal za účastníka konania na žalovanej strane považovať aj Sociálnu poisťovňu a teda vo vzťahu k nej mal žalobe vyhovieť, neobstojí. Z podania Sociálnej poisťovne pobočky Trenčín z 25. októbra 2007 reagujúc na výzvu okresného súdu totiž vyplýva, že oznamuje vstup do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu. Navyše treba dodať, že v sporovom konaní okruh účastníkov konania určuje žalobca. Okrem žalobcu je teda účastníkom konania len ten, koho žalobca v žalobe ako žalovaného označí. V danej veci však žalobca v žalobe za účastníka konania na žalovanej strane Sociálnu poisťovňu neoznačil. Sociálna poisťovňa nemohla preto v konaní na žalovanej strane vystupovať ako účastníčka konania, ako sa to mylne domnieva žalobca.

Pre úplnosť treba dodať, že odvolací súd pri úvahe, že založí svoje rozhodnutie na iných právnych dôvodoch, než to urobil okresný súd, postupoval v súlade s ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p. Prípadné odňatie možnosti konať pred súdom, s poukazom na porušenie povinnosti vyplývajúcej pre súd z tohto zákonného ustanovenia, neprichádza preto do úvahy. Napokon dovolateľ, existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., v súvislosti s možným porušením tohto zákonného ustanovenia ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. februára 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová